

mune, hvor de havde Lyst til at være, idet man i de smaa Kommuner, hvor man kunde overse den tilstøbevedende Befolkning, sørgede for, at Personer af disse Klasser efter faa Mars Forløb, inden dette Tidrum var udløbet, bleve drevne bort andetsteds hen for der at faae Forsørgelse, eller for at den Kommune, hvori de vare, kunde slippe for deres Forsørgelse, hvorved der da skete den Ulykke, at disse Personer, som, naar de havde faaet No til at blive i Kommunen, der kunde have faaet et Hjem og en selvstændig Eksistens, netop ved at blive drevne bort efter faa Mars Forløb forhindredes fra at faae noget fast og selvstændigt Ophold. Nu er det under denne Sags Behandling netop fra den Side af Salen, som det ærede Flertal repræsenterer i dette Spørgsmaal, meget stærkt blevet gjort gjældende, at de samme Misbrug finde Sted nu ved det 5aarige Ophold, at man bliver ved med i de 5 Aar at føre Kontrol med de Vedkommende for at passe paa at blive af med dem, naar $4\frac{3}{4}$ Aar ere forløbne. Det er altsaa dette, som en ny Bestemmelse skulde forhindre, og saa at lade det blive ved den gamle, forekommer mig dog at være urimelig. Der kunde, da den hele Mangel i den nuværende Bestemmelse ligger i Tidrummets Kort-
 hed, jo være Spørgsmaal om, hvor langt man skulde udstrække dette Tidrum, hvor meget det skulde forlænges for at hindre de Misbrug, som det kortvarige Ophold har givet Anledning til, og det forekommer mig da meget naturligt og rigtigt at vælge det 10aarige Ophold. Naar en Person har opholdt sig 10 Aar i en Kommune, vil der for det Første være gaaet en længere Marække, uden at der har været Grund for Fattigbestyrelsen til at søge at stille sig af med ham; han vil i dette Tidrum have haft Leilighed til at stifte Forbindelser og faa sig saaledes fast i Kommunen, at der ganske vist hverken vil være synderlig Tilbøjelighed til og heller ikke gives faa megen Leilighed til at faae ham jaget bort. Det forekommer mig altsaa, at de samme Grunde, af hvilke man gik over fra det treaarige til det femaarige Tidrum, nu efter at det har vist sig, at det femaarige Tidrum har været for kort, maatte indeholde tilstrækkelig Opfordring til ikke at blive staaende ved den samme Bestemmelse, som nu gjælder. Dersom denne Bestemmelse bliver staaende, saaledes som det ærede Flertal har foreslaaet, ser jeg ikke, at der er noget synderligt Stort vundet ved den hele store Reform, med hvilken vi her ere beskæftigede; thi naar vi lade denne Sovedmangel blive, kan det virkelig ikke stort hjælpe, at vi rette en hel Del Smaaamgler. Jeg er ganske vist ogsaa betænkelig ved den Bestemmelse, som det ærede Flertal har sat ind i dets Endringsforslag, Bestemmelsen om, at Forsørgelsesrettens Schvervelse kun afbrydes, naar det er fast Fattigunderstøttelse, som Vedkommende har indt. Det kan være meget betænkeligt, og kan vist ogsaa give Anledning til meget Misbrug,

men jeg har ikke paa dette Trin af Sagen villet stille noget Endringsforslag desangaaende. — Jeg har ogsaa i flere andre Henseender Erindringer at gjøre mod de stillede Forslag, men jeg skal ikke gjøre dem gjældende, som Sagen nu staar. Kun skal jeg tillade mig at udtale mig meget stærkt imod det af Udvalget stillede Forslag under Nr. 9, saavel som det, der staar i Lovforslagets § 18 3die Stykke, at mindre end 4 Maaneders Fraværelse, selv med Opgivelse af Domicilet, ikke skal betragtes som Afbrydelse af Opholdet. Jeg skal i den Henseende henholde mig til, hvad jeg yttrede ved 2den Behandling; for ikke at faae flere store Stridspunkter ind end dem, der i tilstrækkelig Grad ere tilfede, har jeg heller ikke paa dette Punkt stillet Forslag; men jeg vender tilbage til, at jeg ret indstændig maa anbefale, at man vil vedtage Mindretallets Forslag om de 10 Mars Ophold i Kommunen, idet jeg ellers ikke ser, at der er vundet Stort ved Lovforslaget.

N. Nasmussen: Jeg maa i Modsetning til den sidste ærede Tale meget anbefale at følge Flertallet. Jeg kan ikke Andet end forundre mig over, at den ærede Landstingsmand bliver ved, gjentagende og gjentagende, at fortælle sit Syn paa, hvad der skal gjøres med Hensyn til de Fattiges Forsørgelse, og navnlig vebbliver at fortælle os, at det er den rette Wei at forlange Aaremaalet for Opholdstiden. Dersom jeg ikke vidste, at den ærede Landstingsmand var faa human lige overfor den Fattige som Nogen, vilde jeg tænke, at Grunden laa der; men da jeg veed det, maa Grunden alene ligge i et Feilsyn; thi det er jo klart, at, jo kortere vi gjøre Aaremaalet for Opholdet, jo mere humane blive vi lige overfor de Fattige; det er aldeles klart og uimodsigeligt. (Sejsen: Nei!). Det nytter ikke, at det ærede Medlem bliver ved at fortælle os, hvad der gav Anledning til Forandringen i 1839; der er siden den Tid forløbet en hel Menneftaalder og mere, og det gaar ikke an i den Henseende at staa stille, langt mindre at gaa tilbage, og naar vi nu vide, blandt Andet af den høitærede Ordførers Udtalelse, at samtlige omliggende Lande: Sverrig, Norge og Lydsland ere gaaede ned til 1 og 2 Aar, hvorved den Fattige erhverver sig Forsørgelsesret, saa var det dog mærkeligt, om vi vilde tro, at vi burde gaa fra 5 til 10 Aar. Det er at gaa den modsatte Wei af Udviklingen, og Ingen vil dog tro, at vi som ligge imellem disse Lande, skulde være klogere i faa Henseende. Hvad jeg især maa lægge Vægt paa og bestemt udtale, det er, at jo kortere vi gjøre Aaremaalet for den Fattige, desto humanere er Behandlingen; det kan ikke modsiges, og naar den ærede Landstingsmand faa stadig bliver ved at fortælle, at i smaa Kommuner kan den Fattige ikke være i Fred i 2 eller 3 Aar, fordi man stadig holder Die med, naar den Tid kommer, da han erhverver Opholdsret, saa kan den